

ИГОР РОСОХОВАТСКИ МОСТ

Превод от руски: [Неизвестен], 1964

chitanka.info

Чудноватата лъчиста сграда, която имаше въртящо се огледало вместо покрив, бе вече близко и ясно личеше през лилаво-червената мъгла. И тъкмо тогава се появиха тия фигури. Изплуваха сякаш от сградата и застанаха в полукръг, като едва забележимо се поклащаха встрани. Трудно можеше да се определи на какво приличат — на кубове, на конуси или на безформен димен воал.

— Може би това са жителите на планетата? — прошепна Вадим, най-младият от астронавтите.

— Или роботи? — добави Ким и неочаквано му стана задушно под пластмасовия скафандър.

Странните същества се приближиха. Сега от земните пратеници ги отделяше само един буен лилаво-ален поток.

Почти едновременно четиримата астронавти почувствуваха тръпки в слепите очи като от слаб електрически ток.

— Те ни изпращат сигнали — каза ръководителят на експедицията, Светов, и си помисли: „Това са или разумни същества, или по-скоро управляеми машини. Трябва да се разберем с тях или с онези, които са ги изпратили, и да им съобщим какви сме ние...“ — Той започна да им прави знаци с ръце, както при сигнализацията на морските кораби.

— Не разбират — каза помощникът му Роберт. — Може би нямат очи.

Светов включи микрофона на миниатюрния репродуктор върху шлема си и каза няколко думи с определено редуване на звуковете, повтори ги, сетне каза други думи и пак ги повтори.

Фигурите мълчаливо се поклащаха на отсрещния бряг.

— Навярно са без уши — обади се Ким.

„Ако възприемат света само като гамаизлъчвания — мислеше той, — не е изключено да ни сметнат за неизвестни животни или вражески машини. Възможно е дори да сме опасни с нещо за тях, или пък някои наши биотокове им действуват вредно. Ако е така, непременно ще ни унищожат. Как ли да им съобщим кои сме ние?“

Той се опита да ги „заговори“ с радиосигнали, но странните същества продължаваха да мълчат. Дали изобщо приемаха вълни с такава дължина?

„Може би познават света и общуват помежду си с помощта на органи, каквито ние нямаме — напрегнато съобразяваше Роберт. —

Както и да е, трябва да ги убедим, че сме способни да изменяме света. Тогава ще разберат, че не сме животни...“

Той насочи пистолета си към една тъмна скала. Из дулото излетя тънък сноп ослепително бели лъчи и скалата се превърна в пара. В същия миг ръцете и на четиримата астронавти се схванаха. Те свиваха и разпускаха пръстите си с големи усилия. Тръпките в слепите им очи почнаха да стават болезнени.

„Усилват тока — досети се Светлов — вземат мерки, за да не им причиним зло.“

— Лекомислено постъпи! — каза рязко Ким на Роберт. — Ами ако скалата е някакъв техен паметник?

— Още нищо не знаем. Възможно е тук да има животни с реактивни органи, които ни причиняват болка. Разбира се, на това са способни и машините — изказа своето предположение Вадим.

Светов въздъхна: „Какви ли програми за общуване не създадоха учените: филми, знаци, мелодии! Но ето, срещнахме същества, които не виждат знаковете и не чуват звуковете, защото са без очи и уши. Никаква програма вече не е в състояние да ни помогне...“

А тръпките в слепите очи и тила бяха все по-силни и нетърпими. На Ким му се зави свят и той се облегна о Вадимовото рамо. Беше му ясно: още няколко минути и ще загинат.

„Какво да правим“ — спогледаха се астронавтите.

Светов напрегна всичките си сили и воля, разтвори ръка и пусна пистолета. Оръжието падна глухо на лилавата почва. И отведнъж му стана по-леко. Болките стихнаха. Ръцете му се раздвижиха. Той взе един остър камък, привърза го към тръбата на ръчния електрически компресор като брадва и се запъти към потока. Там растяха причудливи дървета без листа. Насече купчина клонки и ги завърза на снопове.

— За какво ли са му дотрябвали? — попита учудено Вадим.

— Досетих се — възкликна Роберт. — Ще строим сал или мост.

Той щеше да каже още нещо, но Светов ги извика да му помогнат.

Астронавтите вдигнаха сноповете и ги положиха над потока. Стана малък мост.

— Ти правилно постъпи — каза Роберт, като погледна с благодарност към Светов. — Тия отсреща или онези, които ги

командуват, сега ще ни разберат...

Той още не беше изрекъл последната дума, когато изведнъж почувствува, че „онези“ са ги разбрали. Болезнените тръпки отстъпиха място на нови усещания. Сякаш нежни майчини ръце погалиха астронавтите по главите. Сякаш от Земята към тази чудна планета долетя ветреца и им донесе мирис на брези. На Вадим му се стори, че стои до брега на земно море и съзерцава солените пръски и пяната, белоснежните чайки и разлюляната синя шир. Той разбра: пред тях стоят машини, чрез които жителите на планетата се обръщат към тях, земните хора. Той радостно извика:

— Светов, чуваш ли? Те ни говорят...

— Да, приятелю — отговори Светов и неговият глас прозвуча по-силно от обикновено. — Те ни казват: „Здравейте, строители! Познахме ви!“

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 9/1964 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.